

"כל ציור הוא התרחשות"

רוני אלמגור מציירת את הטבע העירוני

"נולדתי וגדלתי בגבעתיים ומילדות היתה בי את האהבה והרצון ליצור, בכל הזדמנות ניסיתי לאתגר משהו בבית, לצייר, לפסל, לקשט [...] סירבתי להירשם לחוגי ציור - רציתי ללמוד ולהתנסות לבד, לפתח את הדברים שלי בעצמי..."

אופטימית, "Dream like", השואפות לבטא את המבט המאושר, המתרגש והכמעט חלומי שביציאה אל העיר.

באיזה גיל התחלת ליצור?

"נולדתי וגדלתי בגבעתיים ומילדות היתה בי את האהבה והרצון ליצור, בכל הזדמנות ניסיתי לאתגר משהו בבית, לצייר, לפסל, לקשט. הורי ויהו מהר את הביטוי האמנותי שלי, אך בניגוד לכל חוג אפשרי שהייתי בו, סירבתי להירשם לחוגי ציור - רציתי ללמוד ולהתנסות לבד, לפתח את הדברים שלי בעצמי. בתיכון קלעי למדתי במגמת אמנות ועבודת הגמר שלי היתה שילוב של ציורים בספריי וציורי אקריליק על בד.

לאחר השירות הצבאי היה לי רצון גדול להתפתח אישית ומקצועית, למדתי במכינה לעיצוב ואמנות בסטודיו 6B ובעיקר יצרתי

כמה התרגשתי לגלות שהציירת רוני אלמגור היא בתה של תמי, חברתי מימי תיכון קלעי. השנים חלפו, תמי עברה להתגורר בוינה עם בן זוגה הריפולומט ואנחנו מחליפות חוויות בפייסבוק.

כעת רוני מציגה בתערוכה חדשה ציורי שמן על בד בגדלים משתנים, המתארים את המתרחש בעיר בזמנים שלאחר הסגר - החיות המסתובבות בחופשיות, הצמחייה העירונית וההורגלים החדשים שנוצרו במהלך התקופה, כמו למושל הפיקניקים והשיבה על הספסל באוויר הפתוח. עבודות התערוכה מאופיינות בצבעוניות

**"עבודות התערוכה מאופיינות בצבעוניות אופטימית, 'Dream like',
השואפות לבטא את המבט המאושר, המתרגש והכמעט חלומי
שביציאה אל העיר"**

וכבר באופן אוטומטי העיניים מחפשות
השראה חדשה לעבודה הבאה, לציור
הבא."

**מהם הנושאים שאת מעדיפה להתמקד
בהם כיום ומדוע?**

"לפני כשנה, כשהקורונה נכנסה לראשונה
לחיינו, הייתי לקראת תערוכת יחיד חדשה.
ימים ספורים לפני הפתיחה נאלצתי להיכנס
לבידוד והתחיל הסגר הראשון ופתיחת
התערוכה נדחתה עד להודעה חדשה.
לאחר הסגר, יצאתי עם בעלי לטיול
האופניים הקבוע שלנו בפארק הירקון וכל
דבר שראיתי בדרך ריגש והפעים
אותי. היה לי צימאון אדיר לטבע,

ובעולם, אבל יותר מכולן עיר מגוריי
הנוכחית, תל אביב. ההתרחשות העירונית,
תנועת האנשים, הבנייה, בעלי החיים
והטבע האורבני מפרים את היצירה שלי
כל הזמן. אני יכולה לקבל השראה מכל
מה שהעיר מביאה איתה – החל מדבר מה
שחלפתי לידו במקרה, משיחיה של דגים
בבריכות נוי ועד השתקפויות של עצים על
גביי חלונות ראווה. העבודות שלי מציגות
בעיקר סיטואציות מתוך רגעים עירוניים,
רגעים של תנועה, שכולם מצוירים מתוך
חוויה אישית של התבוננות ברגע מיוחד
או במשהו שלכד את תשומת ליבי. כשאני
מסתובבת בעיר אני נמצאת במלוא הערנות
לכל מה שקורה מסביבי, מבלי לשים לב

הנון. לבחור להיות אמנית היתה דרך
שלעיתים לוותה בלא מעט לבטים, שכללו
מבחני קבלה ללימודי תקשורת חזותית
ולימודי קורס קופירייטינג, עד שהגיע
הרגע שהתשובות לשאלותי היו מונחות
כבר מולי וברורות כשמש. ראיתי שבסופו
של דבר, ומאיפה שלא אסתכל על זה, כל
מה שאני עושה ושאני מעוניינת לעסוק בו
הוא אמנות, ובגיל 24 נרשמתי ללימודי
התואר הראשון במחלקה לאמנות בבצלאל
ועברתי לגור בירושלים" מספרת רוני.

מהם מקורות ההשראה שלך?

"מקור ההשראה הגדול, העיקרי והמרכזי
בכל עבודתי הוא העיר – ערים בארץ

באילו גוונים וטכניקות את יוצרת ולמה בחרת בהם?

"עוד ממהלך הלימודים בבצלאל עברתי לעסוק בעיקר בצבע הכחול וכך גם הייתה תערוכת הגמר שלי – כחולה לגמרי. המעבר לצבע הזה הוא משהו שפשוט קרה מעצמו במהלך הלימודים תוך כדי יצירה יום יומית בסטודיו, ולא מתוך החלטה עם סיבות מבוססות יותר מידי. הוא מסקרן אותי מבחינת סקאלת הצבעים הרחבה שאני מגיעה איתו, העומק והרבידים שהוא מייצר. יש בו הרבה רוגע, הוא שקוף והוא אטום, הוא כמו ים וכמו שמיים, אני חושבת שהשקט שלו מעניק כמה טובה לאותם הרגעים שאני שואפת לייצר בציורים שלי."

מהי הגשמה מבחינתך? ומהן שאיפותייך לעתיד?

הגשמה מבחינתי מתחלקת לשני דברים חשובים שקשורים זה בזה והולכים ביחד – והם יצירה וקיום. ההגשמה היא גם להמשיך להיות ביצירה שוטפת כל הזמן ושהדרייב ליצור תמיד ימשיך, וגם כשצופה מתחבר לעבודה שלי ולאווירה שמושרת בו ובחר לרכוש אותה.

התערוכה "פתיחת עונת הרחצה" של רוני אלמגור מוצגת בגלריה מייקלסון בפלורנטין, תל אביב.

"אמנם העבודות צוירו מתוך חוויה ותחושה אישית, אבל כשזה מגיע לצופים זה כבר יוצא מהעולם שלי אליהם, אני מרגישה את ההזדהות שלהם עם אותה החוויה והרגע דרך הציור"

המקטרת של רנה מגריט – שהדימויים הם לא רק הדימויים עצמם, אלא גם ניתן לראות דרכם ייצוגים של דברים אחרים, של רגע וחוויה, של רגעים אנושיים."

איזו יצירה שלך את הכי אוהבת?

"קשה לבחור באחת כי אני מחוברת מאוד לכולן. לפעמים כשאני מסיימת ציור אני מרגישה שאני צריכה להניח לו ולחזור להתבונן בו שוב לאחר כמה ימים. הרבה פעמים אני מגלה אותו מחדש, מבינה אותו יותר." אומרת רוני בחיך.

לעיר, לתנועה, לראות את בעלי החיים החופשיים ולראות אנשים.

זו הפעם הראשונה שאני יוצרת תערוכה שבה הנושא הוא זה שמכתיב את העבודות, שכולן נעשו מתוך אותה החוויה. כל ציור הוא התרחשות, סיפור קטן, התערוכה היא כמו הוצאה של כל הרגשות שלי מהתקופה הזו החוצה ובעיקר שואפת להעניק תחושת אופטימיות. העבודות בעלות אופי אופטימי ונעים, גם מבחינת הצבעוניות שלהן וגם מבחינת הדימויים שבהן, אולי התחושה הזו היא גם מה שאנחנו צריכים עכשיו בחזרה לשגרה.

אני מעלה לרשתות החברתיות מפעם לפעם תמונות של עבודות חדשות שיוצגו בתערוכה, ולפי התגובות אני שמה לב שקורה דבר מדהים – אמנם העבודות צוירו מתוך חוויה ותחושה אישית, אבל כשזה מגיע לצופים זה כבר יוצא מהעולם שלי אליהם, אני מרגישה את ההזדהות שלהם עם אותה החוויה והרגע דרך הציור."

מהן התגובות של הסובבים לך על היצירות שלך?

"ציור נועד שיתבוננו בו והוא תמיד ישאף לתקשר עם הצופה ולקיים איתו אינטראקציה. תמיד מסקרן אותי לשמוע צופים מדברים על העבודות שלי, זה מרתק ואני לומדת מזה המון."

שיחה מרתקת שניהלתי עם קולגה שלי, בתערוכה קבוצתית שהשתתפתי בה לאחרונה, שאמרה שהציורים והדימויים בעבודות שלי מזכירים לה את ציור